

Union

Jack

Anglie
Skotsko
Irsko

Jiří Kostúr

„Union Jack“

*putování
Anglií, Skotskem a Irskem*

Jiří Kostúr

Union Jack

putování Anglií, Walesem, Skotkem a Irskem

Vydáno v roce 2016

Nakladatelství Jiří Kostúr (jiri.kostur@seznam.cz)

© Jiří Kostúr, 2015

Obálka: Jiří Kostúr

Fotografie: Jiří Kostúr

ISBN: 978-80-88139-03-4 (PDF)

ISBN: 978-80-88139-04-1 (EPUB)

ISBN: 978-80-88139-05-8 (MOBI)

Obsah:

Úvodem

7. září

8. září

9. září

10. září

11. září

12. září

13. září

14. září

15. září

16. září

17. září

18. září

19. září

20. září

21. září

22. září

23. září

24. září

25. září

26. září

27. září

28. září

29. září

30. září

1. října

2. října

3. října

4. října

5. října

6. října

Úvodem:

Letos v září roku 2014 jsme se Skaláky zaměřili svůj nejnovější explorerský výboj za Lamanšský kanál do ostrovní říše „Union Jacka“. Tak se říká vlajce království Velké Británie, která sdružuje mimo Anglie a Severního Irsku také Wales a Skotsko.

Ve Skotsku zrovna, když jím před přejezdem trajektem do Irsku budeme projíždět, se bude konat referendum o jeho samostatnosti. Šance stoupenců vystoupení nebo nevystoupení Skotska z britského svazku jsou tak 50 na 50. Jestli eventuální skotská nezávislost bude pro Skoty pozitivní nebo negativní, to nedokážu posoudit. Kdyby se ale v části obce Chmelná, kde bydlím, konalo referendum o odtržení od kočkopsa městyse Křemže, tak budu hlasovat rukama a nohama pro, abysme se zbavili tamní kocourkovské zastupitelské pakáže, která nám odtamtud vládne. Skoti mají v Severním moři ropu, Chmelná zas největší rozlohu obecních lesů. Teď však na to kašlu, hurá opět do světa!

Napřed musím ale frčet přes České Budějovice do Prahy, kde máme se Skalákem a Šárkou sraz. Koná se tam v sobotu 6. září v divadle Archa oslavný koncert k příležitosti dokončení dokumentárního seriálu o českém androši, který v rozsahu 40 dílů natočila Česká televize. Protože ve „Fenomenu undergroundu“ máme se Skalákem každý svou roli, já v dílu o časopisu VOKNO, tak jsme tam pozvaní. Jinak bysme už teď ve Francii najížděli s Meďourem a Jimnym na trajekt v přístavu Calais do anglického Doveru.

Do Prahy jsem přijel už v pátek večer a zaparkoval auto za panelákem na Zahradním městě, kde bydlí přítelkyně. Chut'ovkou bylo, že jsem musel vytahat a odnést k ní do bytu skoro všechny cestovní propriety jako deky, krosnu atd., abych nesváděl zloděje a auťák mi někdo nevybrakoval. Bylo toho požehnaně, protože většinu potravin vezeme se Skaláky vždycky už z Česka, oni v jejich karavanu a já přepravku a kartonovou krabici ve svém japonském terěňáku. Přes kartony s plechovkáčema Ambrosius v zadním prostoru a na zadním sedadle jsem přehodil akorát kus hadru, ty přinejhorším koupím někde v Kauflandu cestou na Plzeň. Předdesílám dopředu, že mi je homelessově ze Zahradního města nechali na pokoji.

Koncert v Arše proběhl normálka, hrálo tam dost androšských kapel, mimo Plastiků a Skalákovy Hever and Vazelína Bandu si ostatní

už nepamatuju. Celou trachtaci sponzoroval miliardář Janeček, což je tedy přitažené trochu za vlasy: miliardář a český underground. Korunu všemu ale nasadil Čuňas, který s náma už po Evropě nejedí – objímal se tam a poplácával po rameni s generálním ředitelem České televize Petrem Dvořákem, jenž těsně před listopadovým plyšákem vstoupil do KSČ. Nejspíš ho bývalý plukovník BIS bere také jako bojovníka Studené války tak jako jednoho důstojníka StB, když v jednom dílu „Fenoménu“ žvanil, že je to stejné jako když se po II. světové válce bratrsky sešli veteráni z armády generála Pattona a příslušníci Wehrmachtu a povídali se, jaká to byla švanda, když po sobě stříleli. To je verze Čuňase a v tom dílu s estébákem to vypadalo, že se František bude snad s ním líbat jako Husák s Brežněvem. U televizního Dvořáka se nedivím, za funkci poradce seriálu „Fenomén undergroundu“ kápily jistě slušné prachy!

7. září

V neděli ráno jsem zase vynášel všechny odnesené věci nazpátek do auta. Rozloučil jsem se s přítelkyní a najel na Jižní spojku a pak odbočil na Smíchov a po Plzeňský do Motola, kde Skalák na mě čekal u pumpy OMV. Měl nějakou závadu na elektroinstalaci, kterou odstraňoval.

Šárka včerejší koncert vyspávala ještě vzadu v Meďouru. Jak mi Míra sdělil, tak z Archy pořád nechtěla odejít a on se nakonec dožral, nechal ji tam a odjel na Císařský ostrov, kde s Meďourem parkoval. „Ve 4 ráno mi volal Pepa Janíček, že není schopná pohybu, kam mi ji maj dovízt!“ dozvídal jsem se podrobnosti přesunu pijanky z Meziříčka, která se mi v Arše už v rozjařeném stavu chlubil, že má nového milence. „Koho?“ zajímal jsem se. „Seznámila jsem se s tím miliardářem Janečkem,“ bylo mi pyšně oznámeno.

Závada na kabelech u topení byla odstraněna, ale Meďouru se na plzeňské dálnici utrhnul pro změnu kus dezénu na jedné zadní pneumatice. Stavěli jsme hned na nejbližší benzínce, kde Skalák celý upocený měnil kolo. To už Šárka byla probuzená, ale rodinná náladicka nebyla ještě v normálu. Soudím tak proto, že při odchodu na záchod Šárka pronesla: „Tak mě klidně někde vyhod!“

Odpověď Míry: „Vysadím tě v Blatný!“

Tam bydlí Šárčiny rodiče. Popíchoval jsem ze srandy Skaláka: „Teď máš šanci se ji zbavit!“

Šárky jsme se nezbavili. Kdo by nám nakonec vařil? Dneska jsme to nepotřebovali, sjeli jsme z dálnice k Přimdě a v nějaké hospodě u silnice jsme zašli na oběd. Homolkovi už spolu mluvili. Já si dal na měsíční rozloučení s Českem vepřovou na houbách s knedlíkem. „Ty houby šli teprve hledat!“ okomentoval jsem dlouhou pauzu, než jídlo přinesli. Číšníci, když přišla pro talíře a ptala se, jestli krmě byla dobrá, jsem řekl: „Měli jste mi říct, já jsem věhlasný houbař!“

Před přejezdem do Německa se s námi hraniční Rozvadov rozloučil zástupem obligátních malovaných sádrových trpaslíků vystavených Vietnamci podél silnice. Původně Skalák plánoval jet přes Cheb a Frankfurt, protože neměl zaplacenou dálniční krabičku pro snímání kilometráže ze sledovacích ramp firmy Kapsh. Chtěl si sice u pumpy koupit dálniční známku, ale ty se pro velké karavany neprodávají. Já desetidenní dálniční známku měl zakoupenou, u Tábora je kus dálnice a na Prahu vede D 1. D 5 na Plzeň nakonec Míra riskl a na hranici ho nezmáčkli kvůli pokutě jako v Rakousku, když jsme před pěti lety jeli na Sicílii. Teď už jsme to prali na Norimberk a dál Německem.

8. září

Na noc jsme si ustlali u nějakého městečka v oblasti mezi Heidelbergem a Mannheimem. Kolem Mannheimu pojedeme proto, že jsem Skaláka ukecal, abychom to vzali přes Lucembursko, když míříme na sever Francie.

Nocležnický flek se nacházel u úzké silničky na odpočinkovém plácku pod ořechem, kde se nacházel prázdný kamenný podstavec s dvěma lavičkama a odpadním košem. Na podstavec jsem pak ráno donutil vylézt Skaláka, aby zapózoval pro reprezentativní fotku. Šárka se už vyspala z kocoviny a taky jsem vyblejsknul třetího člena jejich osádky, o němž nebyla ještě řeč. Ano, je to jejich psice fena boxera Silona. Už v cestopise o Turecku jsem zmiňoval, že já ji tituluju jménem Solvína.

Jan z Nepomuku zvaný Skalák

Že Šárce i ta kocovinka sluši?

Naše hlídačka Solvinka

Autor s už anglickými holuby

Vedle plácku se nacházelo kukuřičné pole, kam jsem po probuzení zašel hodit bobek. Před ním byla vinice, tu jsem pak navštívil a přinesl plnou igelitku orosených hroznů. Zelené kuličky jsou sice drobné, ale dobré.

Slunce už za zadkem aut vychází a rozptyluje zářijovou mlhu. Probudil jsem se v půl sedmý, opravil magneták v autě, který Johnem Lee Hookerem vzbudil Míru, jenž se vytenočkoval a zase zalezl, že je brzy. Ochmelka Šárka ještě vyspává včerejší opici. Němci už venčí své psy.

Šviháme to na Saarbrücken. Předjel jsem hlemýždě Skaláky v kopci, že se na prvním parkovišti domluvíme kvůli tankování – v Německu jsou pumpy poměrně daleko od sebe. Zajel jsem čekat k benzínce Agip, kde mi zazvonil mobil, a bylo mi oznámeno, že Skaláci odbočili k pumpě mimo dálnici a že je v městečku blešák. „Do prdele, to tam budete dvě hodiny, jak znám Skaláka!“ rozčiloval jsem se. Odpovědělo mi tajené pousmání Šárky.

Skutečně jsem čuměl na Agipu 2 hodiny. A mohl čekat i déle, kdybych nezavolał, kde jsou, a že na ně kašlu a jedu na Saarbrücken sám. Jenže oni už projeli buď kolem, anebo vjeli na dálnici až za mnou, protože jsem dostal odpověď, že už jsou 50 km před Trierem a že tedy na mě počkají na lucemburské hranici. Byl jsem pěkně nasířenej kvůli té dvouhodinové ztrátě, ale aspoň jsem si přečetl páteční Lidovky.

Načepoval jsem u Agipu benzín, byl pěkně mastnej: 1,69 euro. Další hlášení bylo, že ne na hranici, ale že čekají u pumpy asi 40 km před Trierem, která je na trase jediná. Když jsme se konečně zase spojili, tak byl „suchý“ oběd, ještě se nevařilo, Šárka vyspávala stále motolici ze sobotní Archy. Napravila si reputaci dvěma křemenáči, které našla a které večer budou do polívky.

Vyrazili jsme kolem řeky Mosel, kde byl pěkný rozhled na vinice, kde se pěstuje známé moselské víno. Na hranicích Lucemburska u benzínky Totál oznamovala cedule, že tady natural stojí 1.31 eu. Za stejnou cenu jsem pak čepoval na předměstí Lucemburska u firmy Q 8, co už známe z Itálie a Sicílie. Bude to nejspíš nejlevnější benzín, ve Francii už stojí 1,50 eu. O Anglii ani nemluvím, to bude určitě jako v Turecku: 50 Kč za litr!

Na velkém náměstí v Lucembursku – každý jistě ví, že hlavní město je stejnojmenné jako ten průřez státní útvar - bylo nainstalované tržiště. Naštěstí to nebyl blešák, Skalák by se z něho jinak

nehnul. Já jsem aspoň u nedaleké katedrály mohl na schodišti předvést krkolomný kaskaderský kousek: špatně jsem šlápl v gumových pantoflích na dolejší schody a za řehotu Skaláka se válel na chodníku. Naštěstí jsem se moc nepraštil a Míra je hovno pohotový paparacci, protože nestihl zaznamenat kamerou, jak jsem křepce vstal. Cestovat se zlomeným krčkem kyčelního kloubu by se mi zrovna nechtělo.

Luxembourg má pro nás Čechy dva historické významy. Jan Lucembourský, otec Karla IV, inspiroval český živel svým okřídleným heslem: „Toho bohdá nebude, aby český král z boje utíkal!“ Pravda je, že tím heslem se řídili jen husiti, český národ většinou úslužně smekne čepici a leze podmanitelům do zadku. Vysílání pro americké vojáky Rádía Luxembourg mělo pozitivnější dopad, nejen mě inspirovalo Elvisem Presleym a Billem Haileym opatřit si kytaru a vyřvávat rockenrolly. Hudebník se sice ze mě nestal, ale před bolševikem jsem na prdel nepadal!

Turistické atrakce jsou i v Lucembursku. Na jednom náměstíčku byla nainstalovaná umělecká výstava figurín ze slisovaných všemožných plechovek a o kus dál předváděla trojice jogínů popření fyzikálních zákonů tíhy. Zajímalo by mě, když svou celodenní produkci ukončí, jak zamaskují tu sestavu trubek, kterou mají ukrytou v bílých hábitech a rukávech. Něčím se člověk živit musí!

Ve městě se má nacházet náměstíčko pojmenované po Janu Palachovi. To jsme se vydali hledat se Skalákem už sami, Šarka odpadla a čekala na nás se Solvínou v parčíku ve stínu velkého buku. Vypτάval jsem se na náměstí policajta a vojáka, kteří hlídali velký vládní palác, a ty na mě koukali jako tvrdý Y. Ignorant Míra se smál, když slyšel moje anglická slova: Czech student, fire, year 1968, Occupation SSSR.

Skalák se na nic nikdy ze zásady nevyptává, tak jsem zašel do turistického informačního střediska. Tam jsem dostal informaci, kde se náměstí nachází, ovšem mladá slečna mi sdělila, že bohužel Palach Square je zrovna v rekonstrukci. Měla pravdu, ten prřavý plácek mezi domy byl obehnán ohradou, což by úplně nevadilo, jenže místopisná cedule s Palachovým jménem byla sundaná. Takže s fotky, jak Lucemburčané ctí jméno kluka, který je po Janu Husovi společně s Janem Zajícem českým národním hrdinou, nebylo nic. Se smůlou s tou opravou nás se Skalákem smířily vypalovačky bluesové formace Luisiana Bandu, který hrál v sousedství.

Sochy z plechovek

Fyzikální zákony neexistují

Luisiana Band

Před odjezdem z města jsme vyzkoušeli na parkovišti, kde jsme parkovali, komunikační instrumenty: vysílačky, abysme necpali zbytečně prachy mobilním operátorům. Skalák s Čuňasem si je zakoupili ve Vídni před odjezdem do Itálie a Čuňas tu svou teď zapůjčil pro mě. Operační vzdálenost vysílaček má být snad 30 km, pamatuju si ale, že oba majitelé nadávali, že jim může utrhnout uši kravál kamionů, projíždějících kolem vysílajícího.

Na parkovišti to zatím šlapalo, avšak to jsme to zkoušeli se Skalákem vzdáleni od sebe 20 metrů. Prozatím jsem zapomínal přepínat příjem a vysílání, nicméně při slovech: „Tady orel, tady orel!“ jsem se cejtil jako velitel sledovačky ze IV. Správy StB z Ústí nad Labem, která na mě byla nasazena jednou v Lomu u Mostu. Já ji odhalil a tak ve čtyřech autech, které obšancovaly hospodu „Zdařbůh“, v níž jsem bydlel, znělo: „Tady kukačka, tady kukačka, bacha skřivánku, Řidič zabočuje za roh k tobě!“ Já jezdil v tu dobu jako řidič v nemocnici Most a tamní StB mi přidělilo stejné krycí jméno.

Z Lucemburska jsme nejeli hned nejkratší cestou do Francie, ale vzali jsme to severozápadně po dálnici do Belgie směrem na Brusel.

Do belgického hlavního města teď zajíždět až nebudeme, já bych tam chtěl nakouknout při zpáteční cestě. Z belgické dálnice jsme pak odbočili k hraničnímu městu Boullon a ve Francii zamířili k Charleville –Mezieres. Kam až jsme dojeli, to v deníkových poznámkách nemám zapsáno. Akorát jsem ten den uzavřel slovy: přespání na polní cestě: kuň s kravkou a kozy.

9. září

Od Charleville jsme dopoledne dojeli do St. Quentin. Tam v supermarketu jsem koupil dvě lahve vína na večerní oslavu mých včerejších dvaasedmdesátin. Pochopitelně jsme si se Šárkou zakoupili camembert a další francouzské sýry. Skalák, známý sejařfob, si recipročně zakoupil nějaký salát, nemyslím hlávkový.

Udělalí jsme si sváču, prozatím jsem zkonzumoval český camembert firmy COOP. Pokračujeme na Amiens. Z vysílačky občas chraští přejezd kamionů, ale taky se ozývá konverzace Homolků, kteří jedou přede mnou. Ptal jsem se: „Tu vysílačku máte zapnutou, když i souložíte?“ Odpověď nepřišla, Skalák mlel o něčem jiném.

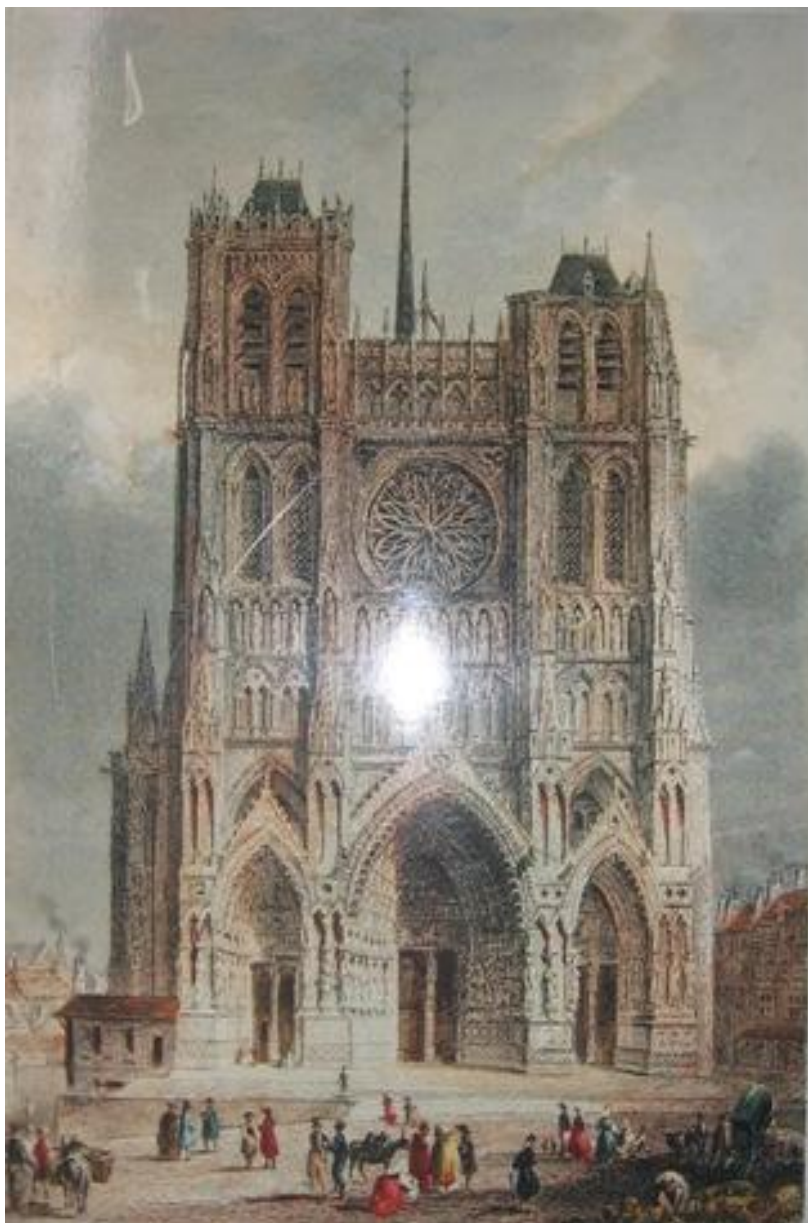
Kratší cesta by byla přes Arras, ale v Amiens má být největší katedrála ve Francii. Když jsme před třemi lety projížděli také Normandií a pak dolů do Španělska a Portugalska, Amiens jsme vynechali, vystačili jsme si s katedrálami napřed s Notre Damem v Paříži a pak v Remeši a Rouenu. Já už viděl předtím katedrálu i v Chartres.

Notre Dam v Amiens je fakt obrovský. Má stejné ploché věže francouzské gotiky jako zmíněné katedrály. Že ji stojí doopravdy vidět, svědčí to, že jsme zaplatili parkovné 0.50 euro na půlhodiny a přetáhli to o další půlhodinu. Je tady též pěkné nábřeží u řeky Somme.

Chtěli jsme zajet i k historickému kapitulačnímu vagonu, kde na začátku II. světové války Francouzi s maršálem Petainem podepsali Německu kapitulaci. Hitler nechal přitáhnout tentýž vagon na stejné místo, v němž pro změnu Německo podepsalo kapitulaci za I. světové války. Bohužel ta jizlivá historická rekvizita se nachází hodinu cesty od Amiens směrem na Paříž, jak jsme se dozvěděli v informačním centru.

Katedrála v Amiens

Francouzská gotika v Amiens

Nábřeží u řeky Somme

Vyvezl jsem nás na směr na Abbeville, kde si Míra nechal přehodit rezervu za tu nepotřebnou pneumatiku. Za deset minut práce vyplázl 30 euro! Z Abbeville jsem vedl naši ekipu už k Atlantiku směr na Berk. Samozřejmě se všude nacházela naleštěná přímořská letoviska.

Na Berk Plage jsme nahodili koupel, oceán byl překvapivě teplý, i když jako polívka Levantského moře loni v Turecku to nebyla. Proto to bylo ale osvěživé, akorát známá bolest jako před dvěma roky na francouzském pobřeží pod Bretání: od odlivu je voda pomalu kilometr daleko od pláže.

Na pláži nebyl skoro nikdo, tak se Šárka šla smočit s obnaženými ňadry. Když se vrátila k ručníku, zakrývala si prsa srandovně rukama, co jí měly nahradit podprdu. Já stál opodál a řekl jsem: „Potvrzuješ, že se před náma už nestydíš!“

Z Berk jsme hledali nějaký místo pro přespání podle našeho vkusu a ne na parkovišti před hotely a penziony, kde se navíc parkování platí. Projeli jsme Merlimont Plage, Le Touquet Paris Plage, všude snobárna, tak jsme nakonec skončili při letišti u hromady hlíny.

Vypila se jen jedna láhev červeného, šampáňo nebylo ještě vychlazené. Nahradil ho ale Šárčin guláš. K vínu Šárka naservírovala čer-

vené olivy a sýr jadel. Tím ale Skaláka rozhodila, že dvě hodiny zas otravoval svým antisejrafským odporem.

Zátokou u letiště se proháněla čerstva briza, museli jsme se u venkovního stolku navlíknout do tepláků a svetru s bundou. Dostal jsem 3 esemesky od dcer Jany a Rút a přítelkyně. Jsem holt dvaasedmdesátiletý kmet.

10. září

Ráno, když jsem vykonával ulehčení útrob, přihasil si to k hromadě hlíny velký bagr a začal ji odklízet. Ještě chrnící Skaláci měli přimovný budiček. „Tu hromadu odklízej kvůli nám, abysme ji nemuseli přelejzat, když jdem na hajzl,“ oznámil jsem.

K snídani jsme se odlifrovali na nedaleké parkoviště. Vytáhl jsem svůj poslední zbytek medu starý víc jak pět let, kdy jsem skončil s včelařstvím, byl pořád dobrý. Pak jsme za Etaples (další zbytečné zkoušení pláže) našli konečně relativní flek v Cecil Carnic před dunami u pěšiny. Atlantik byl znovu vzdálený od odlivu. Skalák to zhodnotil: „Když přijedeme do Francie, tak je kvůli nám odliv!“

Před půl dvanáctou jsem šel udělat fotku dun s průhledem na oceán a byl už příliv a odkryté dno bylo z poloviny zaplněné. Skalákům jsem řekl, že do hodiny příliv dosáhne úrovně vyplavených chaluh na pobřeží. A taky jo, v půl jedné už tam voda vystoupala. Dlouho jí to ale nevydrželo. Když jsem se za hodinu šel vykoupat, odliv byl znovu v permanenci a oceán se znovu vzdaloval.

Teplota vody byla tady o něco studenější a nebylo úplně teplo jako včera. Šárka se předvedla k obědu napřed zeleninovou polívkou s vajíčkem, ke které později přidala výborné rizoto. Se Skalákem jsme už vedli místopisnou disputaci o jižní Anglii atp. Dostalo se i na muslimskou tematiku. Skalák ji pojednal takhle: „Krasný ženský by měli povinnost chodit nahý a škaředý nosit burku!“

Při odjezdu na Bologne sur Mer zapadl Meďour v písku, na kterém parkoval, což jsem víceméně předpokládal. Ke slovu přišla lopata jako loni v Turecku. Zdvihák nebyl zapotřebí, protože jsem přinesl z blízkého dvora pro najetí starou dřevotřískovou desku z kůlny. Když Meďour vyjel na cestu, vrátil jsem ji zpátky.

Atlantický oceán

Odpolední siesta

Z Bologne sur Mer jezdí lodě také do Anglie, aspoň v mapě je to vyznačené. Byl tam ale hustý provoz, tak jsme se na Port vybodli a jeli po dálnici na Calais. Byla sice označená modře, tak by měla být placená, ale nebyla, nejspíš kvůli velkému úseku zúženému na jednu polovinu. V Česku je D 1 stále placená, i když řada opravovaných úseků je také svedená do jednoho pruhu. Holt, jinej kraj, jinej mrav!

V Calais jsme hned najeli do Car Port Ferry, abysme zjistili, jak je to s přeplavbou s trajekty. O Eurotunelu pod Lamanšským kanálem jsme vůbec neuvažovali, převoz vlakem je sice časově kratší, ale také podstatně dražší. To už jsem zjistil doma na internetu.

V budově terminálů lodních společností se zjistilo, že Solvíně chybí v jejím psím pasu jedno razítko. Velká Británie na převoz domácích mazlíčků je velmi vysazená, dřív psi a kočky museli strávit měsíc v karanténě, než byli na britské ostrovy vpuštěni. Šárka ovšem tvrdila, že na internetu o nějakém očkování proti nějaké echikonoze nic nebylo.

Dneska tedy z plavby do Doveru sešlo, protože jsme se museli vrátit do Calais a vyhledat veterináře. Dostali jsme mapku, kde by se zdejší zvěrolékaři měli nacházet, jenže už bylo dost hodin, tak jsem pochyboval, že bude nějaká ordinace ještě otevřená. Šárka si ale pověst internetové negramotnosti vylepšila tím, že nás nepochopitelně navedla podle té mapky opravdu na Bulvár bývalého francouzského prezidenta de Gaulla. Navíc ordinace veterinářky byla ještě otevřená a podařilo se nám ji ukecat, že Solvíně píchla očkovací vakcínu a do pasu vtiskla chybějící razítko. Ovšem nebylo nám to dneska už nic platné, protože jsme museli přijít ještě zítra v 18 hod. Okomentoval jsem to: „Hele, a co kdybysme Solvínu v Calais někde přivázali a vyzvedli ji, až se budeme z Anglie vracet!“ Odpovědí mi byl tvrdý pohled Šárčiných očí.

V terminálu jsem měl také já kontraverzi s úředníkem jedné lodní společnosti. Plavbu přes kanál provozují tři firmy, měl jsem zjištěné časy odjezdů i ceny lodních lístků včetně přepravy auta. Noční nebo brzké ranní plavby byly nejlacinější. A tady se dozvím od úředníka DFDS Seaways, že i noční provoz je jednou tak dražší, než bylo uvedeno na jejich ceníku na internetu. Měl jsem ty ceníky vytištěné a ukázal je tomu byrokratovi. Ten mě škodolibě informoval, že to jen platí, když je zakoupený lodní lístek přes internet. Naštěstí si sousední firma My Ferry Link na internetové preferování nepotrpěla a cena lístku je jen o několik euro dražší.

Nocleh jsme vykonali na štěrkovém plácku nedaleko oceánu pár kilometrů za Calais. Byl opět odliv. Šampaňské nebylo stále vychlazené, tak ho nahradil panák zemanovice, tedy becherovky, kterou Skaláci vezli. Jestli pak zítra opustíme konečně evropský kontinent?

11. září

Stále je slunečno. K oceánu to máme kousek, příliv vrátil vzdálený oceán zase až v poledne.

Jeli jsme se Skalákem na kolech obhlédnout centrum Calais. Má pěknou radnici a nachází se v něm i pevnost. Hledali jsme taky hypermarket Carefure, kde by mohli mít pumpu s levnějším benzinem, což by nám uspořilo jednu nádrž před drahými anglickými cenami za libry. Na Carefure jsme ale nenarazili.

Radnice v Calais

Po návratu jsem se vykoupal, oceán ošplouchával opět v půl jedné přílivovou čáru. Taky jsem navrhoval jet až zítra ráno, kdy odjezd v 5.45 je nejlacinější. Koštovalo by to ale vstávat před čtvrtou, protože se musí být v přístavu na molu hodinu před odjezdem. Skaláci se tvářili na takové vstávání za kuropění velmi skepticky. Navíc se vyskytl další problém.

Skalákovi loni v Turecku blbla spojka, nemohl hned vyřadit rychlost, kterou měl zasunutou pro zaparkování. A teď v Calais se zničehonic objevil stejný malér, kdy nastartovaný Međour se hned rozjezdí. Spojka se jen prošlápne naprázdno a zasunutá rychlost se nedá vyrvat. Do hydraulického systému spojky se dostává někudý vzduch.

Míra rozdělal spojkový válec, tlakové gumičky a pružina vypadaly, že jsou v pořádku. Dole v motorovém prostoru se hydraulika odvzdušňuje, tak tam Skalák zalezl a já rukou mačkal spojkový pedál, aby se vzduch ze systému vytlačil. Zkusili jsme nastartovat, sláva, spojka zabrala a pustila zasunutý první rychlostní stupeň. Po nafoukání vzduchu do brzdového systému, Skalák s Međourem vycouval, vypnul motor – a kýho výra, teď zase nešla pro změnu vysunout zpátečka. Že bych musel jet do Anglie sám?

Nové rozdělání válce a odvzdušňování proběhlo ještě nejméně třikrát. Vzduch v spojkovém systému se mrcha objevoval pořád. Bylo jasné, že my s tím nic neuděláme, budeme muset v Calais najít nějaký servis. Jenže jak se tam s tou obludou Mercedesem dostaneme, když se nedá řídit?

Jel jsem před Međourem, který jel aspoň na třetí rychlostní stupeň. Na každé křižovatce jsem autem blokoval dopravu, aby Míra mohl bez zastavování projet. Když jsme jeli dopoledne na kolech, tak jsme u jednoho supermarketu viděli servis, teď jsme k němu zamířili a Međour přistál u něho na velkém parkovišti. Jenže ouha, v tzv. Autoateliéru Mercedesy neopravovali. Dali nám aspoň adresu na servis Garage du Moulin. Klika byla, že se k němu jelo stále rovně. Jel jsem napřed, abych ho našel.

Ten servis byl především pro značku Peugeot. Skalák se Šárkou se s Međourem konečně objevili a zaparkovali naproti servisu na místě, který jsem jim tam držel. Zašli jsme do dvorany, kde se nacházela spousta autů, kancelář servisu obsluhovala mladá Francouzka. Já byl v devětašedesátem roce ve Francii, kde jsem pracoval půl roku na pile, ale dneska neumím francouzsky už ani žblebnout. S angličtinou, kterou používám jen při cestování a to

ještě sporadicky, nejsem na tom o mnoho lépe. Míra umí německy, ale francouzská mademoisell ne. Konverzace se nakonec povedla tak, že došlo k přivolání automechanika, který i s úřednicí vyšel na ulici k Meďouru.

Servisman postupoval jako my, výsledek byl stejný. Ukazoval na válec spojkové hydrauliky, že vada bude asi v něm. Nemají ho ale pro mercedesy hned k dispozici, musel by se objednat. „A jak dlouho to bude trvat?“ ptal jsem se. Mademoisell řekla: „Možná tři dny.“ Vykulili jsme se Skalákem oči. Do přiči, budu muset jet do Anglie napřed!

Napadla mě spásná myšlenka, ale jak ji s nedostatečnou výbavou angličtiny sdělit? Skalák totiž mluvil po Turecku o tom, že mu jeho osobní automechanik profoukl spojkový potrubí nějakým přístrojem. Protože názorná gestikulace může nahradit slovní vyjádření, tak jsem servismanovi ukázal na potrubí a fouknul nahlas do sevřené ruky jako do trubky. Zabrало to, chlapík řekl: „Qui“ a ukazoval Skalákovi, jestli bude moct zajet do dvora k dílnám.

My se Šárkou a se Solvínou zasedli do mého Jimnyho, protože bylo už po páté hodině, museli jsme zajet k veterinářce na tu 18 hodinu. K našemu překvapení jsme tam ale vůbec zajíždět nemuseli, protože ten časový údaj totiž znamenal jen to, že po něm si můžeme už zakoupit lodní lístky. A co karavan?

Meďour byl profouknutý za pět minut a spojka šlapala jako hodinky. Frčeli jsme tedy do přístavu a u firmy My Ferry Line zakoupili lístky: já zaplatil 39.20 euro a Skaláci 77. Navíc zítřejší odjezd ráno do Doveru byl v 7.30, takže místo budičku ve 4 hod. můžeme chrupat do půl šesté!

Nocovali jsme zas na tom plácku za městem. Po cestě jsem Skaláky předjel a jel po levé straně silnice, že nacvičuju jízdu po Britských ostrovech, kde se jezdí vlevo. Na oslavu konečného odjezdu přišel ke slovu znovu panák zemanovice. Míra je už taky prostatik, chodí furt tak jako já obšťastňovat okraj křoví.

12. září

Nařízený budík na mobilu fungoval, vzbudil mě přesně v 5.30. Vylezl jsem z auta, a buch, buch na vrata na kastli Meďoura. Šárka, která měla buzení taky zapnuto, hlásila: „Už jsme vzhůru!“

V přístavu proběhlo vše O.K. Počasí bylo zamračené, mlžnaté. Trajekt firmy My Ferry Line je o něco nižší než loď faerské společnosti „Smyril line“, kterou jsme se v roce 2006 přepravovali se synem na Island. Tam cesta včetně zastávky na Faerských ostrovech trvá tři dny, do Doveru jen hodinu a půl. Anglická pevnina je vzdálená 31 km a za slunečného počasí je vidět. Včera jsem si ten proužek pobřeží prohlížel v dalekohledu, ale ten ho o moc víc nepřiblížil.

S toutle drahotou jsme z Calais nejeli

Měli jsme ale stejný luxus

Skalák po brzkém vstávání v mrákotách, Šárka je jiná čipera